

Beyaz Fil Tezgâhı

Selina ve arkadaşları için.

1

Bay Uzunçizme bir cadının kedisiydi, ama bunu kimse bilmiyordu. Selina, annesi, babası ve kardeşi Peter, Bay Uzunçizme'yi bir gün kapının önünde bulmuşlardı. Kedi var gücüyle miyavlıyordu.

“Vah, zavallı küçük şey!” dedi Selina'nın annesi. Kediye kucığına aldı ve tüylerindeki toz toprağı temizledi.

Zavallı küçük şey, bıyık altından sinsi sinsi gülümsedi ve yemekler de iyiyse burada kalabileceğini düşündü.

“Ne sevimli, değil mi?” dedi Selina. “Onu eve alabilir miyiz? Ona, Bay Uzunçizme adını vereceğim?”

“Neden?” diye sordu Peter.

“Çünkü, çizme giymiş gibi,” dedi Selina.

Onun bir cadının kedisi olduğunu anlamalarının nedeni buydu işte. Tümüyle kapkara değildi; yalnızca dizlerine kadar siyah tüyleri vardı. Geri kalan tüyleri hoş, duman grisi rengindeydi.

“İçeri getir onu,” dedi Selina’nın annesi. “Bir fincan süt verelim; hem, sahibi var mıymış sağa sola soralım.”

Tabii, hiç kimse ona sahip çıkmadı. Cadı, uzun bir tatil için Kapkaranlık Orman’a gitmiş, kedisini kendi başına bırakmıştı.

Bay Uzunçizme bıyık altından sinsi sinsi gülümsedi ve sütün hepsini yalayıp yuttu. Sonra da aç bir ifadeyle başını yana eğdi.

“Çay için aldığımız kaz ciğeri ezmesinden verelim ona,” dedi Selina. Oldum olası ciğer ezmesinden nefret ederdi.

Bay Uzunçizme yine sinsi sinsi gülümsedi. Yaşlı cadı ona yalnızca kokmuş balık kafaları verirdi. Böylece Bay Uzunçizme eve yerleşti;

hazır kedi mamaları ve arada sırada da, çay saati için alınmış kaz ciğeri ezmeleriyle krallar gibi yaşamaya başladı.

Yakında okulda bir bahçe şenliği düzenlenecekti. Selina daha önce hiç böyle bir şenliğe katılmamıştı.

“Satış tezgâhlarının kurulduğu bir tür pazaryeri,” dedi annesi. “Ancak, satış yapanları tanıdığın için, pazardan daha iyidir.”

“Yapacak bir sürü şey bulabileceğin bir tür parti,” dedi babası da. “Ancak, eğer istemiyorsan, hiçbir şey yapman gerekmediği için partiden daha iyidir.”

“Güzel bir cumartesiye ve dolgun bir cep harçlığını boşa harcamaktır,” dedi Peter.

“Ama ben tezgâhların birinde anneme yardım edeceğim,” dedi Selina. “Beyaz Fil tezgâhında.”

Selina daha önce hiç beyaz fil görmemişti. Yalnızca bir seferinde, hayvanat bahçesinde gri renkli sıradan bir fil görmüştü.

“Neden Beyaz Fil tezgâhına yardım etmek

istemiyorsun?” diye sordu Peter’e. Peter, mini golfte babasına yardım edecekti. “Beyaz fillerden korkmuyorsun, değil mi?”

Peter kahkahalarla güldü. “Bilmiyor musun, yoksa?” dedi. “Beyaz Fil tezgâhlarında beyaz fil satılmaz!”

“Ne satılır o zaman, Bay Çokbilmiş?” dedi Selina.

“Eski ıvır zıvır,” diye kıkırdadı Peter.

Selina, Peter’in yanıldığını biliyordu; ama, yine de, emin olmak için annesine sordu.

“Doğru,” dedi annesi. “Bir Beyaz Fil tezgâhı, istenmeyen şeylerle doludur. Beyaz filler gibi istenmeyen şeylerle.”

“İnsanlar neden beyaz filleri istemez?” diye ısrar etti Selina. “Ben beyaz fil severim.”

“Doğal ortamlarında, gri fillerin arasın-

da çok dikkat çekerler,” dedi annesi. “Kolayca görülebilecekleri ve avcılarının hepsini vurmalarına neden olabilecekleri için, sürünün diğer filleri onları istemez.”

“Doğru,” dedi babası da, “Ama, ben farklı bir öykü daha biliyorum. Hindistan’da beyaz filler çok değerlidir. Öyle ki, eskiden armağan olarak verirlermiş. Elbette, bir fil için çok geniş bir yer gerekir ve bakımı da pahalıdır. Filler kedilere benzemez.”

